

Catalunya 2005: un any de respostes

Auditori de La Pedrera. Barcelona | 13/01/2005

Introducció

Moltes gràcies senyor Degà. Bona tarda a tothom. Adverteixo, Senyor Alcalde, Senyors Consellers, Senyors diputats, estimats amics, que aquest no serà un discurs d'estricta actualitat. No és una oració per parlar dels titulars del dia. Es tracta de donar el to, la nota, el La del que ha de ser un any; el sentit del que volem que sigui l'any que s'inicia. No esperin -ho dic als periodistes ja estem en un acte del Col·legi de Periodistes-, no esperin avui cap estirabot ni cap notícia que puguin titular fàcilment demà.

Si hagués de fer cas del que indica el baròmetre polític, avui els hauria de fer una intervenció centrada en les reformes institucionals.

Les reformes legislatives seran objecte d'interès de l'opinió pública al llarg de tot l'any 2005 i més enllà. A Catalunya, a Espanya i a Europa.

Avui mateix s'ha produït l'entrevista entre el President del Govern espanyol i el del Govern basc.

De manera que arguments i raons per parlar només de la reforma de l'Estatut i de les possibilitats de l'Espanya plural no ens en faltarien, avui.

Em permetran, però, que faci una intervenció una mica contra corrent. Sense centrar-la en el que marca una determinada actualitat, entesa com del dia.

El Pla Ibarretxe farà el seu curs en els àmbits institucionals i polítics que li corresponen.

La dèria de molts polítics espanyols per excloure els nacionalismes de l'escena política acaba convertint paradoxalment la comèdia o la tragèdia en un peça d'un sol tipus d'actor i d'un sol tema: els nacionalismes i la unitat d'Espanya.

Amb una pega: que és que hi falta l'actor principal, que és el nacionalisme espanyol. Normalment no hi surt.

A aquests polítics espanyols els hauríem de dir: *si quiere Vd. ver cara a cara lo que es un nacionalista de verdad, mírese cada mañana en el espejo.*

La nostra obligació, lògicament, és desdramatitzar el tema de la pluralitat dels pobles, de les nacionalitats o les nacions d'Espanya. Desdramatitzar-lo.

Per posar un exemple en un dels terrenys que més soroll ha generat, que és el terreny de l'esport: El torneig de rugbi d'origen britànic -i ara europeu-, dit "de les 6 nacions" on hi participen Gales, Escòcia, Irlanda i Anglaterra, entre d'altres, hauria de ser un referent tranquil·litzador. Però hem de deixar-ho aquí per avui... no és aquest el tema del qual hem vingut a parlar.

Em penso que la nostra obligació és evitar que la reforma de l'Estatut de Catalunya es vegi afectada pels avatars de la proposta de la reforma de l'Estatut basc.

I menys encara pel període pre-electoral basc que començarà d'aquí a poques setmanes. Menys encara.

Les forces polítiques de Catalunya han establert un full de ruta propi per reformar l'Estatut.

Amb un procediment que pretén aconseguir el màxim acord a Catalunya, utilitzar els mecanismes estatutaris i constitucionals, tal com estan previstos i renovar el pacte de Catalunya amb Espanya que suposa l'Estatut.

És evident que, en aquest sentit, l'any 2005 serà l'any de l'Estatut; ho ha dit el degà Joan Brunet. Com, també, de la llei electoral i de l'organització territorial.

Ja ho he dit molts cops, però hi torno: l'Estatut i el finançament no són una finalitat en si mateixos; són instruments -els més importants sens dubte- per millorar les polítiques substantives i les estratègies que defineixen què i com serà Catalunya d'aquí a 25 anys.

Per això em sembla també rellevant que quan definim una via catalana de reforma estatutària, no ens fixem tan sols en els temes de procediment i anem al fons de la qüestió.

Crec essencial que ens fixem en les intencions finals de la reforma: l'Estatut per a què?

Òbviament per a renovar el pacte d'interdependència entre Catalunya i Espanya (i ara amb Europa). El sentiment, l'interès i la convicció ens hi porten...

Però això sol, tot i ser molt, fóra molt poc.

L'Estatut, a més d'assegurar-nos la pau i la convivència cívica, ha de ser un instrument jurídic i institucional per autogovernar-nos millor, per dur a terme millors polítiques econòmiques, socials, educatives, sanitàries, territorials i culturals. I si no, no faria servei. No hauria acomplert el seu objectiu.

Ras i curt, el nostre model de reforma de l'Estatut vol singularitzar-se tant pel consens, en la forma, com pel seu contingut social.

Aquesta voluntat l'he expressada en diverses ocasions en els darrers mesos. Vostès m'ho han sentit dir.

Ho he fet quan he parlat de la necessitat de construir un catalanisme plural i integrador, en comptes de dedicar esforços a mantenir un "pal de paller" defensiu i escèptic, -purament defensiu i escèptic-, respecte d'Espanya i Europa.

No ens enganyem: el nacionalisme dominant a Catalunya en els darrers 25 anys ha estat mancat d'un projecte coherent per a Espanya i d'un rol clar a Europa.

Ha estat una mica solipsista, podríem dir. Ha aconseguit que ens respectessin, d'acord, però a canvi de no dir la nostra referent als espais en els quals ens integrem.

Necessitem a més un catalanisme internament integrador que assegurí que seguim essent un sol poble, a partir de l'acceptació de les realitats diverses i territorials de la Catalunya dels set milions.

Vull deixar clar, així mateix, que les prioritats, els projectes i les actuacions concretes per al 2005 estan definits en un document legal, que es diu Pressupost; el Pressupost aprovat pel Parlament, i aquestes prioritats van ser explicades pel Conseller en Cap, el Conseller Portaveu i el de Relacions Institucionals, després de la sessió del Consell Executiu de dimarts passat.

Aprofito per reiterar aquí, que el model de govern que hem establert amb la definició explícita de la figura del Conseller en Cap i les seves responsabilitats d'impuls i de coordinació, s'està demostrant, dia a dia, que és la millor solució per a l'acció de govern i per dur a terme l'acord del Tinell amb totes les conseqüències.

A manera de recordatori vull fer algunes pinzellades sobre el propi Pressupost per a 2005 del que acabo de parlar.

El Govern dona especial importància a uns pressupostos elaborats sense les hipoteques que tenien els de l'any passat. Lògicament, amb una major capacitat per generar recursos.

I pressupostos que permetran d'ampliar el marge de maniobra per fer polítiques i, molt especialment, per incrementar la inversió, que creix fins a gairebé doblar la inversió per habitant de l'any 2003. Fins a gairebé doblar la inversió per habitant de fa dos anys.

Es tracta de fer compatible l'increment de la inversió que necessita la societat catalana amb la reducció del dèficit públic. I fer-ho sobre la base de contenir la despesa corrent, de gestionar eficientment l'endeutament i de millorar la gestió dels tributs propis.

Aquest rigor interior és el que ens ha de donar força en la negociació del nou finançament. Si no el tinguéssim, aquest rigor, quina força tindríem a l'hora de demanar el que ens pertoca?

El Pressupost del 2005 és doncs l'expressió de la nostra concepció de la gestió pública, i és també la manifestació de les prioritats del Govern:

Passo a enumerar-les.

- Les polítiques socials... amb la dotació de gairebé 600 milions d'Euros per a l'atenció de les persones en situació de dependència i l'increment del 46% de les polítiques socials d'habitatge. Això es diu molt de pressa.
- Les polítiques de seguretat... amb la incorporació de 1552 nous efectius al Cos de Mossos d'Esquadra i el seu ple desplegament a la ciutat de Barcelona. Hi haurà dificultats, però ho farem. Hi haurà dificultats que es podran resoldre, perquè, per altra banda, l'Ajuntament de Barcelona ens hi ajudarà.
- El compromís amb l'educació i la cultura... amb la convocatòria de 3.600 places de personal docent, o l'increment del 23% del pressupost del Departament de Cultura, avançant cap al compromís de doblar el pressupost d'aquest Departament.
- L'impuls de la internacionalització de l'economia catalana a partir d'un magnífic acord tancat ahir mateix entre sindicats, patronal i govern, i que va anunciar el Conseller d'Economia i Finances.
- Les inversions en infraestructures... amb una aposta decidida pel transport públic, una inversió de 900 milions d'Euros per a la línia 9 del metro i una pila de millores a la xarxa viària i ferroviària que ens permetran desenvolupar un model competitiu de mobilitat, que no tenim encara.

Això és fer pàtria.

Aquestes són les respostes immediates en el camp dels serveis públics que el Govern donarà durant el 2005.

Però també prendrem decisions estratègiques que donaran fruits en el temps, en els anys vinents.

Avui els parlaré d'algunes d'aquestes opcions de caràcter estratègic.

D'aquí a una anys, s'ha de poder dir que amb el nou Govern, el govern Catalanista i d'Esquerres, Catalunya va donar un tomb decisiu en 4 qüestions clau:

1. qualitat democràtica: val a dir, ser allò que els anglesos en diuen ser més "*accountable*", més fiable... Més comprès, més entès, més explicatiu del que es fa.
2. innovació i competitivitat: val a dir, estar a la punta, estar al davant en aquest tema.
3. cohesió social: val a dir, evitar fractures.
4. equilibri territorial: val a dir, Catalunya no és Barcelona només, és tot Catalunya.

El Nou Govern (catalanista i d'esquerres) és en si mateix una síntesi de diverses visions i de diverses tradicions polítiques i socials del nostre país, que han donat lloc a un projecte polític compartit.

Aquesta síntesi que integra:

- la visió socialdemòcrata, amb la preocupació pels drets individuals i socials bàsics (educació, salut i benestar...),
- la nova visió ecosocialista amb la preocupació per la incorporació de nous drets socials i ecològics o ambientals,
- i la visió republicana amb la preocupació pels drets nacionals i la laïcitat.

En aquesta pluralitat ens trobem còmodes. I els ho dic francament. Estem còmodes, molt còmodes.

Quin és el nostre objectiu?

Fer efectius tots aquests drets amb uns serveis de qualitat, prestats de manera pròxima i de manera eficient.

Posant davant de tot els drets de les persones i no pas sotmetent les persones a uns drets col·lectius més o menys abstractes.

El que en diem el "patriotisme dels drets" i la justícia social ens ha de permetre ampliar la nostra capacitat d'inclusió social. Aquesta és la finalitat.

Amb un esperit més obert i amb la generació de noves seguretats, basades en l'extensió d'aquest benestar i dels drets socials a tots els ciutadans.

Això és fer pàtria. Insisteixo.

Quatre polítiques de futur

La societat oberta i avançada que som i que volem millorar està configurada:

- pels serveis públics de l'Estat de Benestar,
- per la iniciativa emprenedora,
- per un territori vertebrat en una xarxa de ciutats,
- i per un fort sistema cultural i de comunicació de masses.

Avui he escollit unes polítiques, quatre, per exemplificar l'abast del projecte que impulsa el Govern de Catalunya:

La primera: Transparència: que vol dir més democràcia.

La segona és la de Innovació: que vol dir també més competitivitat.

La tercera, una nova Política Social: és a dir, més cohesió.

I la quarta una nova Política Territorial: o sigui, més equilibri.

Una Catalunya més democràtica: el deure de la transparència

Què vol dir ser transparents? M'estendré una mica en aquesta qüestió, perquè li dono la màxima importància.

En el darrera reunió de l'any 2004, el Consell Executiu va aprovar l'Informe d'avaluació de la gestió de la Generalitat de Catalunya.

No vull pas parlar-ne, ara, ni continuar la polèmica amb les forces polítiques que donaven suport a l'anterior govern. No es tracta d'endegar un debat sobre aquesta qüestió.

Em penso que la ponderació i el rigor amb què el Conseller Castells, en nom del Govern, va presentar l'informe, són prou eloqüents de la nostra voluntat de corregir més que no pas de furgar. Si no fóssim com som, diríem: " Podríem fer-ho però no ho farem".

Jo em limito a dir el que va dir el Conseller: "No ho farem".

De l'informe en vull retenir algunes notes - potser les més significatives - relatives a l'actuació administrativa...

Com per exemple:

- La proliferació de contractes basats en sistemes negociats sense publicitat.
- el nombre molt elevat de personal interí reclutat al marge de les convocatòries públiques. Excessiu.
- el descontrol en determinades polítiques de subvencions.

- la proliferació desordenada d'organismes i d'entitats del sector públic.

Són tots ells exemples simptomàtics de la situació en què es trobava l'Administració Pública catalana tal com l'hem trobada, mancada d'un model organitzatiu global i d'una política de personal coherent, sense planificació pressupostària ni gestió integrada dels recursos patrimonials.

Aquesta situació es va veure agreujada pel deficient funcionament de la principal institució responsable del seu control.

Una administració pública opaca en el seu funcionament significa un problema de qualitat democràtica i, a la vegada, d'eficiència econòmica.

Això vol dir que la transparència -un dels valors clau de la millor cultura democràtica- no ha estat incorporada en la pràctica de la gestió pública -ni tampoc de la privada, com ara diré-, ni forma part encara del nostre sistema de valors col·lectius.

Perquè, atenció: el que no és acceptable és la hipocresia d'una doble mesura en l'exigència dels comportaments públics.

La transparència és exigible al sector públic, a les relacions entre el sector públic i el sector privat -potser això és el més important, o el més difícil- i també, al mateix temps, al propi sector privat, com ho demostra la creixent preocupació pel bon govern de les empreses arreu del món.

La societat i la política catalanes faran un salt endavant si incorporen la transparència en els comportaments públics com un tret distintiu del seu sistema de valors.

Ha arribat el moment de desmuntar tòpics com el de justificar, en base a una determinada tradició política llatina i més o menys catòlica, una certa laxitud ètica en la vida pública. Aquest és un argument que no val.

La transparència és un valor que està relligat a altres valors. Bàsicament al respecte de la llei, en la mesura que la llei és l'arma -l'única arma- de defensa dels drets dels més febles, en una societat oberta que vol combinar la màxima iniciativa individual amb el respecte a un marc normatiu rigorós i flexible alhora.

És una qüestió de responsabilitat social i també d'eficiència econòmica que exigeix actuar bàsicament en dos camps:

- El de l'eficiència i l'exemplaritat de la pròpia Administració pública.

- I el d'unes regles del joc de l'economia que assegurin la lliure competència i facin transparents les relacions entre el regulador públic i els mercats, i entre el sector públic i el privat en les seves transaccions.

No es tracta de fer populisme. La pretesa substitució de la política per la moral - la pretesa substitució de la política per la moral - és una de les pitjors malalties populistes. És, quasi diria, immoral.

El que sí que es tracta de moralitzar la política i l'empresa, amb el que això implica en el terreny de les actituds col·lectives i en el terreny de l'autoexigència.

Per això és molt important que les normes siguin poques i clares, accessibles i entenedores. No per un propòsit estètic; per necessitat, per eficàcia.

El legislador hauria d'actuar sempre amb una mena de "sagrat temor" a legislar i regir-se per l'austeritat normativa, el màxim rigor conceptual i la claredat expositiva... Lluny de mi la pretensió de donar lliçons al Parlament i al legislador, però aquest és el desig del Govern que jo presideixo.

Si volem una administració pública "garantista" dels drets dels ciutadans hem de començar per fer-la accessible, amb informació a l'abast, pròxima i disposada permanentment a atendre els ciutadans.

La informació o, més ben dit, el fàcil accés a una informació clara, substantiva i veraç és la condició necessària de la transparència.

De manera que els mecanismes i procediments per accedir a serveis, ajudes, contractes, subvencions, concursos i concessions... siguin coneguts sense cap mena d'entrebancs, que no sempre és el cas.

En aquest sentit crec té tot l'interès poder analitzar i adaptar la iniciativa del Regne Unit d'obrir al públic la informació que utilitzen les més de 100.000 autoritats públiques britàniques (el que s'anomena "*Freedom of Information Act*").

Com també cal generalitzar les cartes de serveis que defineixen els drets dels ciutadans i les obligacions de les administracions en la prestació de serveis.

El rendiment de comptes als ciutadans, a la ciutadania, el rendiment de comptes dels resultats de les polítiques públiques és l'altra condició necessària de la transparència.

Això vol dir que a l'imprescindible control de legalitat li hem d'afegir el control de resultats per mitjà d'una avaluació independent.

Passar d'una situació en que no s'avalua la gestió -o pràcticament no s'avalua- a una avaluació sistemàtica seria, serà una veritable revolució de la gestió pública.

És absurd destinar un munt d'energia a fer millor que abans les mateixes coses, sense plantejar-se primer si cal fer-les o no.

Hem de saber si unes línies d'actuació o de subvenció fan l'efecte buscat quan es van endegar. I aquesta és una precaució que compet sobretot al President del Govern. Perquè cadascuna de les línies pot ser molt interessant en si mateixa, però està per demostrar que totes elles sumen més, o sumen tot el que semblen sumar. Moltes vegades hi ha reiteracions, hi ha repeticions, hi ha entrebancs mutus i també, ben sovint, duplicació.

És en aquest sentit que cal llegir les recomanacions de l'Informe d'avaluació de la gestió de la Generalitat que va presentar el Conseller d'Economia, orientades a reforçar les normes i les institucions de control, tals com les següents:

- La reforma de la Sindicatura de Comptes (que s'està endegant)
- La reforma de la Llei de l'Empresa Pública
- El reforçament de la Intervenció General
- La posta en marxa d'una Oficina de la Transparència
- L'aprovació d'una específica Llei de Subvencions
- I el disseny d'un nou model de política de recursos humans a l'Administració de la Generalitat a partir del Llibre Blanc que ja ha començat a elaborar-se

Una Catalunya més integradora

La Catalunya d'aquest inici del segle XXI és el resultat d'un esforç sostingut de la societat catalana durant la segona meitat del segle XX.

Molt especialment, el darrer quart de segle: democràcia, autogovern, obertura cap al món, economia competitiva, sistema de benestar... Tot això ha configurat una societat com és ara la nostra, amb un notable nivell de benestar.

Només el manteniment d'aquestes conquestes és, en sí mateix, podríem dir, un prodigi; és una novetat en la nostra història si ho mirem amb perspectiva. I molt més complex del que sembla a simple vista.

Deixin-me explicar-ho d'una manera més planera.

Per exemple: proveir al país d'un sistema nacional i públic de salut va representar un esforç titànic. Amb un resultat que m'atreveixo a considerar realment positiu.

Avui, però, seguir proveint a tothom d'una bona atenció per a la seva salut continua exigint d'un gran esforç, però amb uns resultats que segurament seran menys impactants.

No és passar de zero a A, que dirien els matemàtics. És passar de A a B; i de A a B hi ha una diferència de quantitat, però no tant una diferència copernicana, com passar de zero a alguna cosa.

Seguir proveint a tothom d'una bona atenció serà de menys impacte. No menys important, però potser els efectes seran menys tangibles. Per què?

Els reptes estan en la qualitat. En la qualitat del servei i en l'eficiència del sistema, que depenen dels recursos, però també, i en gran mesura, del bon govern. Els resultats, en canvi, no són o no apareixen tan vistosos en l'imaginari col·lectiu com quant es crea un servei.

Així, doncs, mantenir el nostre sistema de benestar ja és un repte de primer ordre. Un sistema que no és estàtic, per definició. S'ha d'anar actualitzant amb millores substancials en la seva gestió i la seva qualitat.

Què implica atendre aquestes noves demandes?

- Implica millorar substancialment l'atenció a les persones dependents. Probablement aquest és el problema social més greu que tenim a Catalunya.

I atendre'l com cal suposa construir la quarta pota del nostre sistema de benestar, després de la salut, l'educació i la seguretat social: l'atenció a les persones dependents.

Per això el Govern de la Generalitat està preparant una nova Llei de Serveis Socials de Catalunya, que vol orientar els Serveis Socials cap a la universalització -és molt fàcil de dir i molt difícil de fer-, i que vol assegurar els drets socials a tota la població.

- Millorar les condicions d'accés a un habitatge i un entorn digne per a tots els ciutadans. Aquesta és la raó última de la Llei de Barris, un dels projectes més innovadors d'aquest Govern, que només entre 2004 i 2005 abastarà una vintena de barris i municipis.

Aconseguir la cohesió dels barris en un període de forta immigració, és absolutament crucial. És la més important de les coses que podem fer en matèria d'immigració.

Apart de parlar d'immigració, de condemnar la immigració o d'enaltir la immigració... En fi, no fem cas de les persones que el que fan, només, és criticar, o dir que no pot ser, o dir que això és fantàstic. No és ni sí ni no, sinó tot el contrari.

És arreglar els barris, les escoles, i els centres de salut on això passa; perquè no passa a tots els barris, passa en uns barris determinats. Aconseguir doncs la cohesió dels barris en aquest període és per nosaltres un objectiu absolutament crucial.

El cinisme dels qui prediquen contra la immigració sense disposar de mitjans, ni d'interès en el fons, perquè no tenen tampoc interès per aturar-la, és una de les immoralitats polítiques més grans en la nostra societat.

Moltes vegades, sembla que no interessi tant la millora dels barris obrers sinó la desafecció d'aquests barris respecte de la resta de la societat, amb les finalitats que sigui.

La cohesió dels barris s'obté a través de tres coses:

- la millora de les condicions bàsiques de vida familiar: habitatge
- de la vida col·lectiva (escoles, espais de cultura i de lleure i centres de salut)
- i a través de la seguretat als carrers
- Aquesta és també la raó última dels centenars d'aules d'acollida i del reforçament extraordinari del contingent de mestres que han de fer front a la clau de volta de la societat catalana avui i demà: l'educació.
- Aquesta és també, finalment, la raó principal de la nostra voluntat d'avançar tant com sigui possible en el temps el desplegament complet dels Mossos d'Esquadra arreu del país. No per batre un record, sinó perquè dia a dia, en els barris dels quals parlo, ens l'estem jugant.

A cada visita que he fet durant el 2004 a les diverses comarques i regions del país, tant si ha estat al Vallès com al Garraf, tant si ha estat a l'Anoia com al Gironès, he volgut compartir unes hores als centres educatius, de salut o d'assistència social.

També, naturalment, amb les empreses. Aquestes són la clau del progrés. Però escoles, centres socials i sanitaris són la clau de la cohesió.

Mai no em cansaré de dir-ho: és per aquí que s'arriba al patriotisme civil. És per aquí. És a partir d'aquí que els ciutadans se senten orgullosos de pertànyer a una determinada comunitat, és a través d'això.

Però perquè els ciutadans se sentin orgullosos, hi ha d'haver una ambició col·lectiva de progrés, de justícia social i d'equitat.

I Catalunya té les condicions per mantenir i guanyar el repte de la cohesió. Però cal el coratge de plantejar-se les coses tal com són.

I això vol dir, avui, que cal revisar alguns conceptes i redefinir alguns paràmetres admesos durant molt de temps.

Un altre exemple: el de les generacions que conviuen a la nostra societat. Avui ja no són tres generacions: avui són quatre, perquè vivim més temps.

Això vol dir que hem de caminar cap a una nova concepció dels serveis i de la implicació de cada grup en la societat.

El segle XX ens va servir per transformar la concepció d'una societat estructurada en famílies, sobretot en el cas de la classe mitja, on el pare treballava i la mare estava a casa, tenint cura dels nens i els avis.

En el segle XXI hem de trencar un altre esquema, que encara preval, segons el qual l'aprenentatge és cosa d'infants i de joves, el treball cosa d'adults i la jubilació cosa de vellesa.

Aquestes fronteres han perdut el seu sentit.

Tothom ha de poder aprendre i formar-se al llarg de la vida. Tothom ha de poder participar i aportar riquesa a la societat; grans, adults i joves.

Ja sé que quan dic això diran: vostè està parlant com si fos un professor d'Universitat i no com un governant. Però no: m'estic compromentent, i estic compromentent el meu Govern a fer que aquestes preocupacions tant parlades esdevinguin el camp d'actuació de polítiques públiques que permetin, no resoldre, però sí avançar en aquest camí.

Per tant, doncs, jo crec que s'han d'acabar els discursos que equiparen el concepte de "gent gran" només amb la viabilitat del sistema de pensions i la de l'atenció socio-sanitària. L'enfocament ha de ser integral.

Vivim en una època de competència a nivell global i això comporta una nova manera d'entendre i de viure el lloc de treball.

Preguntem als joves: què diuen?

Quan arriben als 30, no tan sols ja han tingut més d'una feina -generalment insatisfactòria- sinó que la seva expectativa és tenir-ne encara unes quantes més. No era comú en la meua generació, tant si s'era professional com si s'era obrer, no era corrent. Ara és així. I potser, aquestes professions que s'han tingut són ben diferents les unes de les altres. I potser en ciutats diferents, o en altres països.

És una situació pitjor? Sí, si només la jutgem segons els paràmetres vàlids fa trenta anys.

Però avui el capital dels joves és la seva formació, i nosaltres, com a societat, com a govern, hem d'entendre que el que hem de fer per ajudar-los és justament això, més oportunitats de formació, més excel·lència i més suport a la capacitat emprenedora i al risc.

La noció de seguretat ja no és, en aquest terreny del mercat laboral, la que era abans.

És tan o més probable que els sous dels joves (quan en tenen) o les seves retribucions per venda de serveis (si és que no són empleats amb Seguretat Social) baixin, com que pugin. I això és un fet nou. Els joves saben que el seu sou pot augmentar o que pot baixar. I han experimentat, estant experimentant, que baixa. Molt sovint.

Hem de continuar donant garanties per facilitar al màxim la presa de decisions de les persones al llarg del seu cicle vital, tant diferent ara de com era fa 25 anys, sense que cap decisió responsable impliqui una penalització excessiva.

Per exemple: un jove ha de poder tenir fills, una persona gran ha de trobar maneres de romandre actiu, un adult ha de poder estudiar.

Però aquestes garanties ara prenen noves formes, noves dimensions i molta més flexibilitat.

Hem de tenir capacitat d'adaptació, de reacció i de prospecció. Hem de fer polítiques més individualitzades i més imaginatives.

I tot això en el ben entès que la garantia primera per a què el sistema de benestar sigui factible i sostenible és una economia sòlida i competitiva en el marc europeu, amb les regles del joc que això comporta. És a dir, sense trencar aquestes regles.

Se'ns planteja doncs, no només l'adequació de l'Estat de Benestar a les noves demandes i a les noves necessitats socials, sinó també la necessitat d'una reformulació del pacte social, per dir-ho així.

Un pacte social i generacional que parteixi de l'adaptació i la reforma per fer sostenible l'Estat del Benestar i que ha d'estar basat en els valors de sempre: progrés, llibertat, seguretat i cohesió, adaptats a la nova situació i amb els significats d'avui.

Aquesta és la vertadera ambició per Catalunya. I Catalunya serà la pàtria que volíem que fos, el país que volíem que fos, si avança -no dic si s'aconsegueix tot això- en aquest sentit. I no ho serà si no ho fa.

Una Catalunya més innovadora

Els catalans tenim, avui, l'oportunitat de transformar el nostre model de competitivitat, esdevenint un dels motors del creixement econòmic de l'Europa ampliada. Podem ser-ho. No ho som per definició, no ho tenim garantit, però podem ser-ho.

Aquest és l'objectiu de l'acord que aquesta mateixa setmana hem tancat amb els agents econòmics i socials.

Tenim l'oportunitat de planificar un territori més atractiu en els negocis, amb un sistema productiu dinàmic i innovador.

Tenim l'oportunitat d'impulsar sectors econòmics i projectes empresarials de serveis avançats a partir de les potencialitats que ja existeixen ara i que són moltes.

Tenim l'oportunitat de redescobrir-ne de tradicionals i dotar-los d'un projecte de futur.

D'aprofitar la singularitat dels nostres valors culturals i lingüístics amb projectes creatius que identifiquin Catalunya al món.

La futura Casa de les Llengües, de la que hauran sentit parlar en els darrers dies potser, serà un exemple paradigmàtic en aquesta direcció. Ara m'hi referiré.

Tenim l'oportunitat de desvetllar cada punt de la nostra geografia, pel progrés del conjunt del país.

I finalment, tenim l'oportunitat de fer tot això en un moment força favorable per la nostra economia i a partir d'una estratègia col·lectiva.

D'una estratègia definida amb una visió conjunta que inclou els investigadors, que volen aprofitar la seva capacitat per desenvolupar projectes de recerca d'alt nivell.

Tots aquests dies ens hi hem abocat. Vàrem tenir l'ocasió ahir, al Parc de Recerca Biomèdica de Barcelona, i avui també, de parlar de temes molt relacionats amb aquest; de l'avenç en el terreny de la investigació i de la prestació de serveis en el camp de la medicina i en el camp hospitalari, però sobretot en el camp de la recerca.

Els nostres hospitals, els parcs de les nostres universitats, en matèria de biomedicina i de medicina en general, són els sectors més punters que tenim.

Tenim, doncs, una estratègia que implicarà investigadors, emprenedors, professionals, treballadors i un Govern que posarà tots els mitjans per fer-la efectiva.

En primer lloc, amb una aposta decidida per formar, potenciar i per atraure el millor capital humà. Començant pel capital humà que havia marxat, que s'ha estat formant en altres països i que ara retorna perquè veu possibilitats, aquí, de desenvolupar, com hem comprovat aquests dies, les seves capacitats.

Però hi ha d'haver més: la millora del nostre capital humà ha d'anar necessàriament acompanyada d'una clara millora del capital científic i tecnològic.

I l'any 2005 ha de ser un any de respostes estratègiques en tots aquests àmbits: el Pla de Recerca i d'Innovació de Catalunya 2005-2008 connecta, jo crec que per primer cop de debò, la recerca amb la innovació. Sempre van juntes en la fórmula, però en la pràctica sempre estan separades.

Per altra banda, aquest any aprovarem el Pla d'Alfabetització Digital i el Pla Director d'Infraestructures de Telecomunicacions.

Què pretenen aquests dos plans? Assegurar la disponibilitat dels serveis de telecomunicacions a qualsevol punt del territori de Catalunya, partint de la seva consideració com a infraestructura bàsica.

La capacitat transformadora de les comunicacions sobre l'economia del nostre país és i serà extraordinària. El més mal utilitzat dels recursos que tenim és el propi territori i la pròpia població.

Si hom té una població comunicada, interconnectada, -la mateixa població, amb els mateixos sabers, la mateixa forma de ser, la mateixa capacitat productiva- ben connectada, té un país molt més ric, molt més capaç, molt més potent i molt més competitiu, que si aquestes comunicacions no hi són.

I aquest, que és un país que relativament disposa d'un bon nivell de benestar, és un país relativament mal comunicat. Per raons geogràfiques, i també per raons de desídia històrica en la formulació dels plans de comunicacions.

Aquests plans, reitero, pretenen assegurar la disponibilitat de serveis de comunicacions i de telecomunicacions a qualsevol punt del territori de Catalunya.

Per la seva importància, la capacitat transformadora de les comunicacions, com he dit, serà extraordinària.

Com ho serà per la comunitat científica i el sector industrial el supercomputador "Marenostrum", un dels ordinadors més potents del món, que s'instal·la al Campus Nord de la Diagonal, a la UPC.

Ahir a la nit, parlant amb el científic català Ramon Carbó-Dorca, ens fèiem creus de les possibilitats de tenir el segon supercomputador més gran d'Europa en aquest campus.

Sobretot per a aquells sectors més intensius en coneixement i elevat contingut tecnològic. Per a l'aplicació de models matemàtics complexos en diferents branques científiques.

Per exemple: en sectors prioritaris en la nostra estratègia econòmica per la seva elevada capacitat d'innovació i potencial de creixement, com són el biotecnològic i el sector aeronàutic, que ahir subratllàvem amb l'Alcalde Clos en el Parc de Recerca Biomèdica, al costat de l'Hospital del Mar.

La formació i consolidació de la bioregió ens ha de convertir en un pol de referència de la biomedicina, caracteritzat pel seu dinamisme econòmic i per la seva excel·lència científica i té l'objectiu d'estimular la creació de 120 empreses biotecnològiques en 10 anys.

En els pilars d'aquesta bioregió, Catalunya vol aportar-hi el següent:

- La creació d'un Centre de Medicina Regenerativa liderat per professor Juan Carlos Izpisua.
- El treball de l'IMIM dirigit pel Dr. Jordi Camí, en el marc de l'impuls del Parc de Recerca Biomèdica, en connexió amb l'UPF.
- El projecte al qual volem que es vinculi el Dr. Joan Massagué, amb qui hem estat parlant en els darrers dies (i que compta amb l'aportació del Dr. Baselga), que situarà Catalunya en el mapa mundial de la Recerca sobre el càncer al Campus de la UB a Les Corts i a l'Hospital de la Vall d'Hebron, com avui hem pogut comprovar amb l'Alcalde.
- Per últim, el supercomputador d'IBM, del qual ja he parlat, en el campus nord de la UPC.

La bioregió s'estructurarà en 3 eixos geogràfics i de recerca.

El primer, centrat a Barcelona i especialitzat en medicina clínica.

El segon, que inclou la corona metropolitana, centrat en la investigació amb transgènics i l'aplicació de la recerca biomèdica a la diabetis.

I, finalment, el tercer, que comprèn tota Catalunya, focalitzat a la indústria agroalimentària.

D'altra banda, amb més de 50 empreses de primer nivell i una facturació total que arriba als 110 milions d'Euros, Catalunya va guanyant posicions en un altre sector clau: el sector aeronàutic. I els nostres viatges a Toulouse, sovintejats, no són casuals. Responen a aquest interès.

Això diu molt de l'alt nivell de competitivitat de les empreses catalanes, que estan implicades ja, més del que la gent es pensa, en la fabricació, per exemple, de l'Airbus, que serà, anava a dir al carrer però no és al carrer, sinó a l'aire, d'aquí a uns dies.

Perquè hi ha moltes empreses catalanes que, essent originàries del sector, per exemple, dels components o del control de processos de l'automòbil, han demostrat una capacitat d'adaptació admirable i una visió estratègica cap als nous reptes de futur; i que estan treballant en un altre sector, com és el de l'aeronàutica.

Com ho han fet també algunes universitats. La UPC de Terrassa, per exemple, ha començat a formar enginyers aeronàutics.

I també ho farà el Centre Tecnològic per a la Indústria Aeronàutica i l'Espai, al Baix Llobregat, que ha d'esdevenir el veritable motor del sector a tot Catalunya donant suport a les activitats de R+D que s'hi desenvolupen i a la transferència de tecnologia entre el món científic i la indústria aeronàutica catalana, que és fonamental.

Hem de trobar espais de complicitat basats en la recerca, el desenvolupament i la innovació, que tinguin com a punta de diamant la universitat i la xarxa de parcs i centres tecnològics, amb un projecte a la mida dels diferents punts de la geografia de Catalunya.

Aquest triangle bàsic que hem dit sempre, de la Universitat, l'empresa i el territori -o, si voleu, els governs que representen el territori. Perquè sense aquest triangle no es fa res. Si no hi ha un Alcalde, si no hi ha un Conseller i alhora un empresari, i al mateix temps una Universitat o un departament universitari, o un professor excel·lent... no hi ha cap d'aquests projectes que pugui tirar endavant.

Però també hem de desvetllar noves vocacions d'excel·lència aprofitant els nostres valors creatius, artístics i culturals per tal que ens ajudin a consolidar "serveis del coneixement".

Un d'aquests projectes, com els deia fa un moment és, sens dubte, la Casa de les Llengües.

La Casa de les Llengües va néixer del Fòrum de les Cultures, en una sessió en què un expert gal·lès que viu a Irlanda, si no m'equivoco, o a Irlanda del Nord, va proposar la creació d'un lloc en el món on es conservin els registres de totes les llengües que existeixen avui, i que estan desapareixent, a raó de desenes de llenguatges cada any...

La Casa de les Llengües és una d'aquestes iniciatives a les que va dur l'esdeveniment del Fòrum, i que han estat poc valorades però que s'aniran coneixent al llarg del temps. Amb aquests experts mundials -perquè ells ho van demanar i evidentment hi seran - i amb els nostres propis experts.

La Casa de les Llengües ha de convertir Catalunya en un centre mundial de referència sobre diversitat lingüística i sobre el multilingüisme.

Així, el català esdevindrà causa guanyadora aquí, i també bandera internacional de la diversitat lingüística. Quina millor manera d'acreditar un idioma que convertir-lo en defensor de tots els idiomes que han passat perills. El nostre, diguem-ho així entre cometes, ha triomfat. Encara que passarà dificultats, probablement s'ha salvat.

Malgrat que hi ha tècnics que no ho garanteixen, gent que en sap, hem avançat moltíssim en aquest camp, i què millor podem fer que convertir el nostre idioma en el refugi de tots els idiomes, en la bandera de totes les llengües que tenen la possibilitat de desaparèixer.

Un altre exemple de noves apostes per l'excel·lència el trobem en el Campus Audiovisual del Districte Tecnològic 22@ a Ca l'Aranyó, que l'Alcalde no només coneix, sinó que ha apadrinat.

Mireu, la nostra independència real en el futur ha de ser la d'existir amb vida pròpia, la de tenir iniciativa, la de crear més oportunitats de les que tenim. Tot el demés són romanços.

En pocs anys, Catalunya pot estar molt més capacitada per competir en l'economia global.

Per aconseguir-ho, hem d'unir:

- la millora del nostre capital humà i tecnològic,
- l'impuls dels sectors estratègics dels que els hi estic parlant,

- i la creació d'un marc institucional que incentivi de forma sostinguda la generació de sinèrgies entre centres de recerca bàsica, empreses innovadores i inversors financers.

Aquestes són les diferències bàsiques entre un país que innova i un país que no ho fa -o que simplement s'adapta a les innovacions provinents d'altres indrets com hem fet massa sovint fins ara.

Entre un país que va a remolc i sense iniciativa, i un país que esdevé motor; entre un país que només exalta i s'emociona amb les seves derrotes (com tantes vegades ha succeït al nostre país) o que es deleix més per les seves derrotes que no pas per les seves victòries, petites o grans.

Aquests han de ser, per tant, els fonaments d'una Catalunya més innovadora: la Catalunya que comencem a projectar cap al futur aquest any 2005.

Catalunya no podrà transitar el segle XXI sense tenir en compte un entorn global i una Europa ampliada que ens condiciona cada cop més.

I en aquest sentit cal interpretar la nostra voluntat de cercar aliats per desenvolupar una estratègia internacional pròpia.

En són bons exemples: el desenvolupament dels Quatre Motors per a Europa, amb els que compartim la voluntat de fer efectiu el principi de subsidiarietat establert a la Constitució Europea -tema no menor, gens menor- i, molt especialment, l'impuls i enfortiment de l'Euroregió Pirineus-Mediterrània.

L'Euroregió ha d'esdevenir el pol econòmic més potent del sud d'Europa. De fet ho és, ja ho és, però li hem de donar carta de identitat, probablement, per tal que ho sigui més.

La Catalunya dels 7 milions no pot seguir aspirant a ser només la massa crítica suficient per pesar a Espanya. Aquesta estratègia ha estat bona per a una Espanya tancada en si mateixa, com ho va estar al llarg de més d'un segle.

Ara, la massa crítica necessària per pesar de veritat, en una Europa integrada i decididament oberta -que ja és el nostre país més gran, que ja és el nostre espai real-, és la que ens donen els 17 milions d'habitants (si hi arribem) del conjunt dels territoris de l'Euroregió.

Catalunya no és una illa, ni és un oasi.

Tenim molt a guanyar si conformem una Euroregió Universitària potent que aprofiti les sinèrgies i els esforços comuns de la xarxa universitària que ens envolta.

O si consolidem un pol potent de serveis de transferència de tecnologia i de gestió de la innovació al sector biomèdic o aeronàutic, tal com deia fa un moment.

O si fem del Port de Barcelona un gran catalitzador potencial de l'Euroregió, convertint-lo en el punt neuràlgic de tota la càrrega de sortida d'aquesta regió econòmica.

És justament aquesta Europa multipolar i la geografia estratègica de la globalització la que, en essència, dóna sentit a les estratègies de valorització de l'Euroregió o dels Quatre Motors. Com dóna sentit, també, a l'aposta que fem de l'Espanya en xarxa.

Una Catalunya equilibrada

Justament és aquesta geografia estratègica de la que els hi parlo, la que demostra que és fonamental disposar d'unes infraestructures de primer nivell.

D'unes infraestructures que siguin la plataforma cap a la resta del món i cap a l'ample regió europea, i el teixit de connectivitat interior que necessita Catalunya per esdevenir un país dinàmic i equilibrat alhora.

2005 ha de ser també, doncs, l'any dels mapes de la Catalunya en xarxa. Els mapes d'una Catalunya més equilibrada. Començant pels mapes d'infraestructures.

El Pla Director d'Infraestructures de Telecomunicacions té un objectiu fonamental: assegurar que els serveis de telecomunicacions s'incloguin en la disponibilitat d'infraestructures bàsiques a tot el territori.

Estem realitzant un esforç inversor notori per frenar el deteriorament de la xarxa viària i per donar resposta a les necessitats de mobilitat de ciutadans i d'empreses a tot el territori.

El ritme de planificació, d'elaboració de projectes viaris i de dotació pressupostària és el més potent dels darrers quinze anys.

El nou Pla d'Autovies de Catalunya que està redactant el Govern, juntament amb els 4 grans eixos viaris que ja hem aprovat (Vic-Ripoll, Maçanet-Platja d'Aro, Vilanova-Manresa i Reus-Alcover), en són bons exemples.

Igualment d'estratègica és la nostra aposta pel Pla d'Inversions 2005-2008 de Ferrocarrils de la Generalitat, que té com a objectiu promoure el transport de mercaderies amb ferrocarril d'ample europeu i millorar les xarxes de rodalies.

Punt i a part per a l'Aeroport del Prat. Tractarem de convertir-lo, en capacitat, dimensió, trànsit i eficiència de gestió, en un aeroport transoceànic. Sinó, la major part de les coses que els hi he dit fins ara no serien possibles, probablement.

Altrament ens fallaria la clau de volta per a la dimensió i el nivell de la Catalunya i la Barcelona que volem. Per això caldrà participar amb AENA en la seva gestió. Ja ha arribat l'hora, fa 5 anys que ho estem dient.

Sens dubte aquest és un objectiu indefugible. Igual com la gestió del port i de les rodalies ferroviàries han de ser compartides per la Generalitat de Catalunya i els ajuntaments implicats.

Amb la millora del front portuari i l'impuls dels Centres Integrals de Mercaderies i la seva connectivitat, Catalunya ha d'esdevenir la gran plataforma logística del Sud d'Europa.

Un altre mapa fonamental és el de la xarxa energètica. El nou Pla de l'Energia de Catalunya 2005-2015 ha de permetre assegurar un subministrament de qualitat, eficient i respectuós amb el medi ambient.

El pla, a més, fomentarà l'estalvi energètic, impulsarà les energies renovables i recolzarà la R+D+I en aquest sector estratègic pel desenvolupament del nostre país.

Com veuen, l'any 2005 és un any de respostes estratègiques en matèria infraestructural.

Però també ha de ser l'any en el que assentem les bases de futur d'una nova concepció de la gestió del territori, que faci efectius els valors de la sostenibilitat, amb una nova política de protecció de l'entorn i del paisatge i una nova política de l'aigua.

La protecció de l'entorn és fonamental, en especial en aquells espais sotmesos a una major pressió urbanística i de més valor paisatgístic i natural com la costa o l'Alt Pirineu i l'Aran.

La planificació urbanística i la definició d'una xarxa equilibrada d'espais naturals ha de venir acompanyada per una arquitectura coherent amb l'entorn. Per això hem creat la Direcció General del Paisatge.

Aquest és el nostre objectiu amb la posada en marxa, també, de l'Observatori del Paisatge i amb l'aprovació de la Llei del Paisatge.

L'any 2005 és un any decisiu en la implantació d'una política hidràulica eficaç i sostenible, d'acord amb els principis i objectius que estableix la Directiva-Marc d'Aigües europea.

Es tracta d'una nova forma d'utilitzar un recurs estratègic, que hem començat a fer efectiva amb una inversió de 1.110 milions d'euros que garantiran la qualitat de l'aigua i el seu subministrament equitatiu a tot el territori de Catalunya, conciliant aquest objectiu amb la necessitat de garantir la conservació del nostre entorn natural.

El conjunt dels territoris de Catalunya s'han de beneficiar del progrés social i econòmic, perquè és un progrés al que tots contribueixen, d'acord amb les seues recursos i potencialitats.

I volem que se sentin forts, amb veu pròpia, fent efectiva la nostra aposta per dotar els governs locals de Catalunya, els governs de proximitat, amb dels instruments adequats per fer front a les necessitats dels seus ciutadans.

El nostre és un model de país que està al servei de l'ambició de totes les terres, pobles i viles de Catalunya i dels seus ciutadans, assegurant la coherència del conjunt

Aquest ha de ser, també, l'objectiu del nou Estatut com ho és de la nostra política territorial, de la nova organització territorial i de la llei electoral que presentarem aquest 2005

Permetin-me que, per anar acabant, hi faci referència un moment.

La política i la planificació territorial impliquen el dret i la necessitat d'ordenar cadascuna de les terres de Catalunya com un fet viu, amb criteris propis i singulars, i a partir d'una visió de conjunt que vetlli per l'equilibri del país.

Això és justament el que estem fent amb l'elaboració dels plans territorials que ordenaran cada regió catalana, les 7 regions, en el context d'un model territorial en malla basat en nuclis urbans compactes, separats per espais verds, però units per una xarxa de comunicacions i per una xarxa de serveis públics eficient.

I això és el que farem amb la nova organització territorial que té l'objectiu de relligar l'interès general de Catalunya amb els interessos de cadascun dels seus territoris, i l'interès de cadascuna de les regions catalanes i la seva representació política.

La imatge massa simple, massa pobre, de la Catalunya homogènia o de la Catalunya dual, ha estat substituïda per una de molt més interessant i rica, carregada de reivindicacions, però també d'il·lusions i d'esperances, que es mereix un model territorial propi.

Amb els Pirineus i unes terres de l'Ebre més sostenibles, però plenament integrats a la Catalunya en xarxa.

Amb una Catalunya central que no pot malbaratar amb discussions sobre protagonismes la possibilitat d'emergir amb potència i ambició, com a contrapès de la regió metropolitana.

Amb un Camp de Tarragona, unes Comarques Gironines i unes Terres de Lleida que puguin assolir noves cotes d'innovació a partir d'un projecte de futur propi que, aprofitant tots els seus actius, vetlli per la seva qualitat natural.

I amb una Catalunya que, com proclamava l'Alcalde Clos aquesta mateixa setmana, té una gran capital i un gran capital, que es diu Barcelona.

Barcelona entesa com un atot de Catalunya. No com una rival xucladora dels altres territoris, sinó com a impulsora.

L'Alcalde de Barcelona va demanar, dilluns, que l'Estatut reconegui i estableixi el mecanisme per a la participació dels ajuntaments en quatre polítiques bàsiques: educació primària, habitatge, formació ocupacional i benestar social.

No és avui, ni aquí, on correspon donar una resposta que és a les mans de la ponència que elabora l'Estatut. Però suposo que tampoc no fa falta que insisteixi en el meu convenciment respecte de la subsidiarietat i la "devolution", com es diu de vegades.

En sóc un convençut. Vull que Barcelona comenci, però que tot Catalunya continuï, en la via de l'assumpció de les competències i els recursos que les ciutats i les viles sabran administrar millor que la nació. No tingueu cap mena de dubte sobre el meu capteniment en aquesta matèria.

Hem de fer confiança a les terres del nostre país, a les ciutats i pobles de Catalunya perquè retornant capacitat d'acció i decisió pròpia, donarem llibertat. Ens equivocarem més, possiblement. Hi guanyarem molt, segur.

I amb aquesta llibertat tindrem uns territoris més vius i dinàmics que miraran el futur amb ambició i optimisme.

S'han acabat aquelles veus que els reivindicaven retòricament, aquests territoris i els seus drets, mentre que al mateix temps, a la pràctica, els menystenien.

I s'ha acabat el rerepaís.

Les dues franges interiors, la de l'oest i la del nord, articularan Catalunya amb l'Euroregió formant un conjunt més obert i més cohesions.

Ja no hi ha un cul de sac. Els Pirineus ja no són frontera, són porta, són cruïlla.

Amb una constel·lació de ciutats que exerciran de centres de serveis, irradiant dinamisme al seu entorn.

Tindrem unes regions o vegueries amb personalitat pròpia que convertiran les seves singularitats, les seves vocacions, els seus valors distintius, en noves oportunitats de desenvolupament pel conjunt de Catalunya.

Que formaran part d'un projecte compartit per a tot el país, per a tota Catalunya.

Ni vella, ni nova: la Catalunya en xarxa, una Catalunya més equilibrada.

Síntesi i consideració final: de l'orgull a l'ambició

Els hi he volgut explicar per què considero l'any 2005 un any decisiu i un any de respostes.

El 2004 va ser un any de traspàs, de transició, de verificació de l'alternança. Vam prendre nota de l'estat del país i de les seves institucions. També de les seves aspiracions i de les seves disponibilitats.

El 2005 serà l'any en què es posarà de manifest la voluntat política i social d'endregar el país per a dur-lo a una més alta cota de civilitat.

Tenim l'oportunitat -i amb ella, l'obligació- de proposar com volem que sigui Catalunya d'aquí a vint-i-cinc anys. I ho farem. Tenim la possibilitat d'avançar realment en la direcció de la proposta.

Tenim els mitjans econòmics, tenim els medis polítics, tenim les estratègies tècniques, tenim, crec també, les sinèrgies socials que calen per avançar en aquest objectiu.

Per això hem decidit reordenar les institucions per a fer-ne instruments més útils al servei dels ciutadans de Catalunya.

Ho farem amb l'Estatut, ho farem amb l'organització territorial, i ho farem amb la llei electoral.

Però aquestes tres no són les coses més importants. El més important és que Catalunya, avui, està en condicions de mirar endavant. No té perquè mirar més enrere, no té perquè obsessionar-se amb el passat, sinó amb el futur. I ha de ser conscient de que conquerir el futur no depèn només de la reivindicació d'un passat.

Depèn de que siguem innovadors, de que siguem atrevits i al mateix temps prudents. No córrer riscos innecessaris, però córrer riscos perquè altrament, els països, com les persones, no avancen.

Tenim els mitjans per fer-ho, tenim el Govern disposat, tenim una Coalició de Govern sòlida i tenim una majoria parlamentària com no hi havia hagut en els darrers mandats.

Res no impedeix que aquest sigui l'any, no només de l'Estatut -del qual avui no he volgut parlar, o no massa-, sinó també l'any de l'avenç econòmic, polític i social de la Catalunya del carrer, de la Catalunya de cada dia.

Dels Barris i de les persones que, a última hora, són els qui han de decidir si, sí o no, aquest país és, arribarà a ser, tant bell, tant bonic, tant potent, tant digne i tant respectat com sempre l'hem volgut, dintre de la tradició del catalanisme polític.

Moltes gràcies.